

ЛІТАРАТУРА І ЇЯ МАСТАЦТВА

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУЛЕННЯ СЯЮЗА ПІСЬМЕННІКАЎ БССР.

№ 65 (1599)

Пятніца, 18 жніўня 1961 года

Цана 4 кап.

тыдзень
рускіх літаратараў
і беларусаў

ШЛЯХАМІ БРАТЭРСТВА

Пасля знаёмства з Мінскам і сустрэч з працоўнымі горада рускія пісьменнікі — удзельнікі Тэдняй рускай літаратуры ў Беларусі ў складзе дэлегатэцыі ўдзельнічалі ў падарожжы па рэспубліцы па двух маршрутах. Выхадушы з Мінска, адна брыгада пісьменнікаў наведвала славуітую беларускую новабудуючую ў Салігорску. Затым гэтай брыгады Барозаўскай ДРЭС, Брэст, Камянец... Другі маршрут выйшаў ад сталіцы праз Віцебск, старажытны Полацк, Глыбокае да маладзінскага возера Нарач.

ХВАЛЮЮЧЫЯ СУСТРЭЧЫ

Брыгада, якую ўзначальвае старшыня праўлення Саюза пісьменнікаў РСФСР Леанід Собалеў, у першы дзень падарожжа наведвала Салігорск, Леанід Собалеў, Паўла Ніліна, Леанід Ленча, Сяргей Смірнов, Аляксей Калера, Уладзімір Кастроў, Юлія Друніна і беларускіх пісьменнікаў Пятра Глебука, Максіма Танка, Ніла Гілевіча і інш. Віталі сакратар парткома будоўлі Ч. Анціпав, зятны будоўнік І. Чабатар, А. Арабін, шахцёры Г. Кожухаў, І. Прудкуцін.

Пасля таго, як дырэктар камбіната М. Белунаў расказаў гасцям аб ходзе будоўніцтва і яго перспектывах, пісьменнікі аглядалі будоўніцтва аб'ектаў, спускаліся ў шахту, пабывалі ў гарадскім пасёлку. Уражанні ўсіх выказаў пісьменнік Сяргей Смірнов.

— Беларускі народ гераічна змагаўся з фашызмскімі захопнікамі ў гады Вялікай Айчыннай вайны, — сказаў ён. — Тое, што вы зрабілі тут, у выніку дзякуючы кутку Палесся, — таксама подзвіг.

Леанід Собалеў, Юлія Друніна і Леанід Ленча пабывалі ў шахцёрска-праходчыкаў і рабочых завода жалезабетонных вырабаў. Леанід Собалеў расказаў салігорцам аб тым, як жыў і працуе гарадзянін у напалітэлічных краінах, жыццё якіх ён намагаўся ў час сваіх паездак за мяжу. Ад'яжджаючы з Салігорска, пісьменнікі братні рэспубліцы пакінулі ў Палітбюро працоўных спраў камандуюча і маладога Салігорскага калійнага камбіната цэлыя запісы, у якіх жадалі рабочым пспехаў у працы. Гаспадары падарылі гасцям шахцёрскія каскі і лямпацы.

Гэтак жа шчыра і цёпла сустракалі гасцей 14 жніўня жытхары Слуцка. Ад імя працоўных горада і раёна пісьменнікаў вітаў першы сакратар райкома партыі тав. Назлоў. Са словам у адказ выступілі кіраўнік дэлегацыі Леанід Собалеў.

— Мы вельмі ўсхваляваны цёплай сустрэчай на старажытнай Слуцкай — зямлі хлебабаў і выдатных народных умяляў, — сказаў ён. — Гэта сустрэча застанецца надрута ў памяці, як адна з яркіх праўд вайнай дружбы паміж рускім і беларускім народам.

У перапоўненым зале гарадскога Палаца культуры Леанід Собалеў, Сяргей Смірнов, Аляксей Калера і Павел Ніліна расказалі аб сваёй рабоце, падзялілі свае творы. Перад працоўнымі таксама выступілі беларускія пісьменнікі, якіх суправаджаў гасцей у Палесся.

Пасля сустрэч у калесе імя Кірава і тут прадстаўнікоў вялікага рускага народа і яго літаратуры, які ў Палесся, куды б ні прыхалялі гасці, сустракалі букетамі кветак, хлебам-салом. Старшыня калеса С. Ліме-

шчанка, сакратар партарганізацыі М. Назлоў, работніца фермы буйнай рагатай жывёлы намясцова Марыя Калядка расказалі гасцям пра свой калас, які займае першае месца ў раёне па надойх малака.

Калектыў мастацкай самадзейнасці каласа ў прасторнай зале клуба даў для гасцей канцэрт.

Раніцаю 15 жніўня прадстаўнікі грамадскай раёна праодзілі гасцей у дарогу. На памяць аб наведванні раёна рускім пісьменнікам былі падараваныя слупкі папсы — пудоўная вырабы беларускага народнага тэатра.

І вось ужо госці ступілі на зямлю Брэстчыны. На цэнтральнай сабальскай «Ганчароўскай» сабальскай, рабочай, каласіскай сельсаветаў «Іскра», прадстаўнікі маскоўскай інтэлігенцыі. Па старадаўняму звычаю званняў каласа імя Ламаносава Ляхавіцкага раёна дэпутат Вярхоўнага Савета БССР В. Маішонка на вышываным ручніку паднесла старшынэ праўлення Саюза пісьменнікаў РСФСР Леаніду Собалеўу хлеб-салом.

Ад імя працоўных Ляхавіцкага раёна рускіх пісьменнікаў вітаў сакратар райкома партыі А. Залескі. Леанід Собалеў, падзякаваўшы за цёплую сустрэчу, пазнаёміў прысутных з удзельнікамі Тэдняй рускай літаратуры ў Беларусі, расказаў аб іх творчасці.

Беларускі паэт Пятро Глебука гаварыў аб даўніх традыцыях сувязях дзюх братніх літаратараў.

Пасля гэтага пачынаецца цёплая гутарка, кітаголюб абступілі пісьменнікаў, баруць у іх аўтарграфы.

І зноў машыны накіроўваюцца далей, каб хутчэй паспець на будоўніцтва Барозаўскай ДРЭС. Тут іх чакала шыракая сустрэча з будоўнікамі і іх сем'ямі ў клубе ДРЭС, дзе сабралася больш 500 чалавек.

З прывітаннем да гасцей звярнуліся сакратар партыйнай арганізацыі будоўнічага ўпраўлення П. Абрамюк і сакратар камсамольскай арганізацыі В. Чына.

З вялікай увагай слухалі энэргабудоўнікі выступленні пісьменнікаў Леаніда Собалева, Сяргея Смірнова, Юлія Друніна і Пятра Глебука, якія расказалі аб сваёй творчасці, прачыталі новыя творы.

Увечары 15 жніўня госці прыбылі ў Брэст. Хвалюючая сустрэча працоўных горада з пісьменнікамі братняй рэспублікі адбылася ў памяшканні абласнога драматычнага тэатра імя ЛКСМБ. Вечар, прысвечаны Тэдняй рускай літаратуры, адкрыў першы сакратар Брэсцкага абкома партыі А. Смірнов.

Са словам прывітання да гасцей звярнуліся член літаратурнага аб'яднання пры газеце «Заря» Л. Сальніцаў, сакратар Брэсцкага аркоўнага каммола Л. Заданіч, кіраўнік драматычнай брыгады, якая лопіць ганаровае званне калектыву камуністычнай працы, А. Галашка. Пад бурныя апладысменты прысутных Леанід Собалеў перадаў імя дар Саюзу пісьменнікаў РСФСР прывітання.

Са словам у адказ выступілі кіраўнік дэлегацыі рускіх пісьменнікаў Сяргей Сарткоў. Ён цёплым гаварыў пра дружбу дзюх братніх літаратараў і народаў.

Усе думалі, што на гэтым сустрэчы і скончыцца, бо наперад — доўгая дарога. Але людзі, што выйшлі на шапу, парашылі інакш. Яны патрабавалі пазнаёміць іх з кожным пісьменнікам і каб кожны з іх прачытаў свае творы. І правільна зазначыў — я забягаю наперад — Мікалай Абалянін у сваім выступленні ў Віцебску, сказаўшы, што беларускія сяляне, якія не так даўно выходзілі на дарогу і прасілі акраец хлеба, зараз выходзяць наустрача дарамі гасцям і прасяць не хлеба, а вершкі!

Гэтак пудоўна змянілася жыццё на нашай зямлі! Мікалай Святлоў, чалавек, які прывітаў, здаецца, і да кветак і да цёплых сустрэч, расцалены. Ён гаворыць, што ніде не было так, каб гасцей сустракалі ўжо на мяжы вобласці, раёна...

Не паспел, здаецца, прагучаць ля Талачына вершы М. Рыленкава, У. Корбана, як з тою ж просьбай — не, з патраўжаннем! — выйшлі наустрача гасцям працоўных Аршаншчыны. Гэтая сустрэча адбылася на ля Юрвана.

І зноў кветкі, зноў цёплыя ўсмішкі і словы. ... Віцебск сустрэў гасцей сонцам, музыкой, кветкамі. Пры ўездзе ў горад сакратар гаркома партыі тав. Міцкевіч прывітаў (Заканчэнне на 3-й стар.).

бюст народнага паэта Беларусі Янкі Купалы і інструставаная шытаўка — творы беларускіх умяляў.

Дзякуючы прысутным за гасцінасць, Леанід Собалеў сказаў:

— Мы знаходзімся сапраўды ў прамежных любіх чытачоў. Гэтыя падарункі з'яўляюцца сведчаннем братняй дружбы двух народаў і іх літаратуры. Як дар у адказ прыме ад мяне для гарадской бібліятэкі твораў з аўтарскім прывітаннем.

Сцэнарый новага фільма «Два жыццё» падарыў гарадской бібліятэцы вядомы кінадраматург Аляксей Калера. Пісьменнікі Юлія Друніна, Уладзімір Кастроў, Леанід Ленча, Сяргей Смірнов, Максім Танк, Ніла Гілевіч, Пятро Глебука, Мікалай Ткачов, Аляксей Русецкі, Павел Ніліна, Аляксей Калера прачыталі свае творы, расказалі аб творчых планах.

16 жніўня дэлегацыя рускіх пісьменнікаў пабывала на месцы гістарычных баёў у Брэсцкай крэпасці, аглядала экспанаты музея гераічнай абароны крэпасці. Затым яны наведвалі Камянец, а таксама Навагрудка, дзе адбыўся вялікі літаратурны вечар.

(Паводле паведамленняў БЕЛТА).

НА ГАСЦІННАЙ ВІЦЕБШЧЫНЕ

Вось і скончыўся дзень — першы дзень нашата падарожжа па Віцебшчыне. Не верыцца, што час можа быць такім напоўненым, што кожная хвіліна можа прынесці столькі хваляванняў і радасці!

Наша брыгада, у склад якой уваходзяць рускія пісьменнікі — С. Сарткоў, М. Рыленкаў, М. Святлоў, М. Хелемскі, П. Кустов, М. Абалянін і іх беларускія таварышы — П. Броўна, М. Луканін, П. Панчанка, У. Корбан і іншыя, даволі пахмурным раннем 14 жніўня выехалі да Мінска ў падарожжа па рэспубліцы.

Маскоўская шаша вядзе да Віцебска. Але цёплыя сустрэчы з працоўнымі пачаліся яшчэ на мяжы вобласці, на тэрыторыі Талачынскага раёна.

Наво невялікіх карцеж быў спінены святковым натоўпам дзяцей у нацыянальна-беларускім адзенні паднеслі гасцям хлеб-салом, а дзеці — кветкі, вялізныя ярыя букеты, пераважаныя вышыванымі стужкамі. Кветкамі, як кажуць, завадзілі!

Сакратар Талачынскага райкома партыі тав. Шыбека ад імя працоўных раёна звярнуўся да гасцей — рускіх і беларускіх пісьменнікаў — са словам шчырага прывітання.

Са словам у адказ выступілі кіраўнік дэлегацыі рускіх пісьменнікаў Сяргей Сарткоў. Ён цёплым гаварыў пра дружбу дзюх братніх літаратараў і народаў.

Усе думалі, што на гэтым сустрэчы і скончыцца, бо наперад — доўгая дарога. Але людзі, што выйшлі на шапу, парашылі інакш. Яны патрабавалі пазнаёміць іх з кожным пісьменнікам і каб кожны з іх прачытаў свае творы. І правільна зазначыў — я забягаю наперад — Мікалай Абалянін у сваім выступленні ў Віцебску, сказаўшы, што беларускія сяляне, якія не так даўно выходзілі на дарогу і прасілі акраец хлеба, зараз выходзяць наустрача дарамі гасцям і прасяць не хлеба, а вершкі!

Гэтак пудоўна змянілася жыццё на нашай зямлі! Мікалай Святлоў, чалавек, які прывітаў, здаецца, і да кветак і да цёплых сустрэч, расцалены. Ён гаворыць, што ніде не было так, каб гасцей сустракалі ўжо на мяжы вобласці, раёна...

Не паспел, здаецца, прагучаць ля Талачына вершы М. Рыленкава, У. Корбана, як з тою ж просьбай — не, з патраўжаннем! — выйшлі наустрача гасцям працоўных Аршаншчыны. Гэтая сустрэча адбылася на ля Юрвана.

І зноў кветкі, зноў цёплыя ўсмішкі і словы. ... Віцебск сустрэў гасцей сонцам, музыкой, кветкамі. Пры ўездзе ў горад сакратар гаркома партыі тав. Міцкевіч прывітаў (Заканчэнне на 3-й стар.).

КАМУНІСТЫЧНАЯ ВЫТВОРЧАСЦЬ ПАТРАБУЕ ВЫСОКАЙ АРГАНІЗАВАНАСЦІ, ДАКЛАДНАСЦІ І ДЫСЦЫПЛІНЫ, ЯКІЯ ЗАБЯСПЕЧАЮЦА НЕ ШЛЯХАМ ПРЫМУСУ, А НА АСНОВЕ РАЗУМЕННЯ ГРАМАДСКАГА АБАВЯЗКУ, ВЫЗНАЧАЮЦА УСІМ УКЛАДАМ КАМУНІСТЫЧНАГА ГРАМАДСТВА. ПРАЦА І ДЫСЦЫПЛІНА НЕ БУДУЦЬ У ЦЯЖАР ЧАЛАВЕКУ; ПРАЦОУНАЯ ДЗЕЙНАСЦЬ ПЕРАСТАНЕ БЫЦЬ ТОЛЬКІ СРОДКАМ ДА ЖЫЦЦА І ПЕРАТВОРЭНЦА У САПРАДНУЮ ТВОРЧАСЦЬ, КРЫНІЦУ РАДАСЦІ.

(З ПРАКТА ПРАГРАМЫ КАМУНІСТЫЧНАЙ ПАРТЫІ СОВЕТСКАГА СЯЮЗА).

ЧАС І ЛЮДЗІ

П'А ТРАТУАРЫ ідуць трое. Усе яны прыкладна аднаго ўзросту, кожны добра пацешыў гарнітур, прыгожы абутак. Ідуць і размаўляюць паміж сабою пра палёт другога савецкага касманаўта. І вось табе здаецца, пісьменнік: якая ў яго з іх прафесія? Бацька, пытанне гэтак паставіла цёбе ў тупік. Што ж, гэта мае знаёмыя, магу адракамендаваць. Азілі з іх скульптар. Другі — фразеологічны на стаякбулаўнічым заводзе. Трэці працуе грузчыкам на чыгуцы. У апошняга ёсць, праўда, мазалі, але іх амаль не відаць, яго працу палегчылі падымы кран, транспарыёр, кантэйнеры...

Раней гаварылі: някая галава дапамагае рукам. Цяпер гавораць наадварот: рукі дапамагаюць галаве. Яшчэ параўнальна нядаўна ў многіх галінах вытворчасці работаму не трэба было думаць. Гэтую ісціну я спазнаў, як кажуць, сваім гарбом.

Прага бацьчы, пазнаваць прывяла мяне алейчы ў маленькі пудзёвы гаралок. Чаму б не папрацаваць грузчыкам? — падумаў я, глядзячы, як затарэлі дужыя хлопцы нагужаюць каменны-ракушчыкі на каменнікі. Мяне прынялі ў брыгаду. І тут я пазнаў, што такое вызваліцца ад свайго свайго звышлісці думачы — су-паставіць камбінат, прабавіць, анідаўна... Нічога гэтага не трэба было. Ад штабеля з каменем да вагнётка — дваццаць крокаў. Кожная «шаглінка» важаць трыццаць-трыццаць два кілаграмы. Халапеш не абездзюма рукамі, прыскакае да груздзёў і б'е іх у вагнёткі. Апалянае, калі вяртаешся назад паражнявым. Халапеш наступны каменны... Апалянае рытм, адны і тыя ж рухі. «Давай, давай, хлопцы!» — кочыць брыгадзір. І мы «давалі». Мы захвалілі гэтай працай. Мы гаварыліся, калі ўдзявалі «пад-дзёў» суседняй брыгадзе. Мы бегалі ўсё хутчэй, халапеш «шагліны» ўсё больш шпарка...

Але паспрабуйце вось так, бегчы з двухпудовым каменем, прысінутым да груздзёў, падамуць пра што-небудзь, што не датычыцца працы... Пра тыманасці Галактыкі, напрыклад... Паспрабуйце і ўбачыце, што з гэтага атрымаецца! Я прабаўваў і ведаю!.. Раз і ты лясціш кулям, балюча вышкінаюцца аб камені, раска-сішся нос аб зямлю, усеякую дробным, вострым асколкамі ракушчыкаў. Зоркі, пра якія ты толькі што думаў — «такія неасцярожжыя», сыплюцца ў цёбе з ваёў. «Раз-за-вака!» — чуюцца злосны голас брыгадзіра.

Так, думалі мы ў той час мала. Нам не было калі думаць. Мы стамляліся, як чэрці. Пасля працы

мы ішлі ў кіно або на пляж — купацца ў моры. Чытаць кнігі нам не вельмі хацелася. Вучыцца таксама.

Але вось у мінулым годзе я зноў пабываў у тым горадзе. Іду па на-барэжнай. І раптам... Каго я ба-чу? Ды гэта ж Іван Слабодчыкаў, мой брыгадзір! «Здароў, Ва-ня, не пазнаеш?» Іван усяляеца ў мяне сваімі светлымі, нібы вы-гаралымі на палінёвым сонцы, ва-чыма, абягнатымі ўсмешкамі. І, на-рэшце, гаворыць перахваста: «Ні-бы пазнаў. Змініўся ты, браток, вельмі...» Ды і не дзіва, сто-мкі год мінула з таго часу, як мы цаглінікі з табою грузілі.

Іваня я таксама ледзь пазнаў. Думаў-думаў, якая ў ім адбылася перамена і нарэшце зразумеў. Ды ён жа паразумнеў, Іван Слабод-чыкаў! Адухоўлены твар ітэлі-кагнэтнага работца, у вахас све-шча думка. А што датычыцца гарнітуры з тонкай шэраці, дык Іван і раней добра апраўнаўся па-сла работы. Не ў гэтым справа!

З размовы высветлілася, што Іван па-ранейшаму працуе на кар'еры. Толькі цяпер ужо на па-судзе майстра. Завочна канчае інстытут.

— Ты разумеш, — гаварыў ён мне, — як паставілі ў нас на кар'еры транспарыёры, краны і ін-шую тэхніку, думаць мы сталі. Усё думаем, як мы лепш механі-зм выкарыстоўваць. Тэхніка — тэхнік, але ж праду кажуць: без людзей яна мёртва. Мы ёй жыццё даём. Вось і даводзіцца мазгамі варушыцца. А раней што-бегалі бы бегалі з каменчыкамі...

Ты думаеш, азін я вучусь? Не, браток, амаль ўсе «карысты» за пааручыні сёл. Пенька Салавухін хутка інжынерам стане, Сяргей Чыкатоў у гелатэіны падаўся. Ён, ты ведаеш, па натуре баля-га, шукальнік, вось і выбраў сабе прафесію па душы...

— Пастой, пастой, — спыніў я яго. Мне захлесталі залыш Сла-бодчыкаў хітравае пытанне. — Што ж атрымаецца, калі ўсе ін-жынерамі ды геологамі стануць? Нехта ж павінен і простую рабо-ту выконваць. Ну, каменне па-даць на транспарыёр і іншыя...

— Людзі будуць кіраваць механізмамі, — сур'ёзна адказаў Сла-бодчыкаў, — адукацыя ў такой справе не шкодзіць, а наадварот, дапамагае. Што ж датычыцца па-дачы каменя на стужку, дык гі-настыка, як вядома, умацоўвае нервы і мускулы. Пы чэрзе будзе-ка каменчыкі падкідаць, каб кроў не застасялася.

На гэта я нічога не мог запя-рчыць Івану Слабодчыкаву.

У МІНСКУ, па Камароўцы, да-важны пыхаў адзіным па-раўком прэапрацоўчы за-вод. Вялікія біякі павольна аг-нулі палыды з дошкамі. Да біо-гоў-мы, халапчукі, прымыклі і на-ват эрэдку чавалілі ў чукрам. А-вось з'яўленне аўтамабіля на на-шай вуліцы было ўспрынята, як-цуд. Шафёру мы зайздросцілі а-мал таксама. Дзіва што! Шафёр-гэта такая рэдкая, такая гераіч-ная прафесія! Хто ў Мінску ўме-е вадзіць машыну? На Камароўцы, бадай, не было такіх.

Не магі мы ведаць, што про-йдзе час, і ў Мінску, па тым са-мым месцы, дзе мы збіралі гробы, бу-дзе працаваць буйнейшы ў краіне аўтамабільны завод. У нашым го-радзе ў той час самым буйным прадпрыемствам быў, калі не па-мыліся, станкабудульнічы завод імя Кірава. Яшчэ былі гарбарныя заводы, кандытарская фабрыка «Камунарка», абытоўная і галан-цэ-раўная фабрыкі.

Людзі, якія рабілі станкі, гра-бенчыкі, гузікі, цукеркі, шылі а-бута, абліччым сваім вельмі нага-двалі тых работчы, пра якіх апа-вядуў Горкі. Я ведаў аднаго го-го такога работца. Гэта быў бацька майго аднагодка Пешкі Чыкатоўскага. У Пешкавага бацькі быў засяроджаны твар, шырокая прыгарабная спіна і вя-лікія рукі. Гэты вялікі, маўклівы і вельмі добры чалавек кожную раніцу хадзіў на дравапрацоўчы, несучы ў руцэ клунчак з хлебам і бутэлька малака. Пешкаў баць-ка, які падаваў бараненне ў піла-раму, здаваўся мне ледзь не ча-раўніком. Яшчэ большую павагу меў у да машыніста лакамабіля. Між іншым, не азін толькі я. Бацька неж сказаў Пешку: «Ву-чыся лепш, ладка! Вывучыся, ма-гчыма, машыністам станеш, як Павел Андрэевіч».

Стары Чыкатоўскі не вельмі спадзяваўся, што Пешка калі-не-будзь стане машыністам. Куды ўжо яму, сыну простага работца-га! Машыністам Пешка і сапраў-ды не стаў. Ён пачаў працаваць на-шэ выбравы прафесію токара. Ён не горбіцца, як бацька, і рукі ў-сё кармальныя алейны. Затым Пешка Чыкатоўскі ўмеў чытаць чар-чэркі і можа адрозніць Біз да-Глюка. Пешка Чыкатоўскі — ра-бочы новай фарманцы. Ён чытае Г-геляса і Маякоўскага і наада-на прыдумуе прэстакаванне, ас-дэ-зюліта заводу сёканоміх сто т-сяч рублёў за год.

ГОРАД ГЛУЗЕ ад аўтама-більных матараў, і ўсюды, куды ні глянеш, відаць стрэлы пад'ёмных кранаў. Я ця-пер толькі ў поўнай меры зразумеў

калі дапускае брыгада Сяргеева, каб які-небудзь механізм разла-зіўся, падамаваць, вышайць са-строў? Не, рамонтнікі старажыныя паваротныя несе механізмаў, і абсталяваны, яны прысучоў-ваюцца да кожнага механізма, як-урач — да біцця сэрца пацыента.

Чалавек здаровы, сэрца б'ецца кармальна, але вось узнік нейкі падазрон шумок, патрэба неад-кладна прымаць меры, горш бу-дзе, калі за гэтым ледзь адчу-вальным шумком пойдуць перабоі і пачне развівацца небяспечная хвароба, якую цяжка вылечыць.

І вось даводзіцца думаць, што-дзісна, кожную гадзіну. Чытаць, набываць веды, супастаўляць пра-чтаннае з тым, што адбываецца на-заводзе. А потым узнікаюць пла-ны, практы, у канструктарскім бю-ро з'яўляюцца чарыяжы дэталей і прыставаўняў, аўтары якіх ра-бочы Сяргееў і яго таварышы. Лёгася ад аднаго толькі Мікалая Маншэвіча наступілі 12 рацыяна-лізатарскіх прапановаў. А ўся бры-гада ўнесла ў іх некалькі дзесят-каў.

Бацька Пешкі — Чыкатоўскі быў разумны чалавек. Яго паважалі і на лесавіцы і на Камароўцы як працавітага, сумленнага, «башка-вітага» чалавека. Але за ўсё сваё вялікае працоўнае жыццё ён не ўнёс ніводнага рацыяналізатарска-га прапанова. Ён па прастае душы-най лічыў, што яго справа — па-даваць бараненне ў піла-раму, —

Заканчэнне на 2-й стар.).

Ганна ІВАНОВА, загадчык Рагачоўскага раён-нага аддзела культуры.

Рускія і беларускія пісьменнікі на будоўнічым пляцоўцы Барозаўскай ДРЭС.

Фота В. Германа. (БЕЛТА).

МІНСК, СЯЮЗ ПІСЬМЕННІКАЎ БЕЛАРУСІ

Горача вітаю братарскую сустрэчу беларускіх савецкіх пісьменнікаў з пісьменнікам Савецкай Расіі. Моцныя даўняе ўзых нашых гістарычных родных культур і найважнейшых блізкасць нашых народаў, якія поплеч адстаялі завадны «Кастрычнік» ад усіх недругаў нашай агульнай Радзімы, абавязваюць сучасных дзюхую літаратуры Беларусі і Расіі да сяброўскай сумеснай працы. Здольваю ўспамінаючы выдатных майстроў беларускай паэзіі і прозы, добрых і вечных нашых таварышаў па стварэнні шматнацыянальнай нашай літаратуры Янку Купалу і Якуба Коласа, мы павінны разам прыкласці ўсе намаганні да таго, каб выдат-ная традыцыя, закладзеная гэтымі старажытнымі мастакамі, зноў кіт-нела і паглыблялася як у творчасці іх сучаснікаў, так і сярод маладых беларускіх пісьменнікаў. Ад душы жадаю вялікага поспеху Тэдняй рускай літаратуры ў Беларусі і яшчэ больш трымавай сувязі паміж пісьменнікамі абедзюх рэспублік.

Канстанцін ФЕДІН.

думаш — гэта абавязак інжынера. Стара Чыкатоў-

скі, выхаваны ў дэкадэнтскім час, змалку прывык зарабляць сабе на хлеб «гарбам» і проста не разумеў, што ён таксама мае права думаць, уздзімаць не толькі ў фізічным, але і ў разумовым жыцці завода.

Сяргееў шматганны. Яго душыны дзяляцца шырока, як і ў кожнага пераможца чалавека на шмат ступеняў. Тэатр, літаратура, музыка — абсалютна ў яго гэта, і ён будзе пакідаць адзінаццаць гадоў жыцця пра літаратуру. Разам з гэтым Чыкатоўскі аб прычэпах кніжкі вызначае аўстрыйскі і навінны погляд. Ён гаворыць, што многіх пісьменнікаў не халае ў першую чаргу жыццёвага вопыту. Наўвесьня было б маладзёны пісьменніку паўчыцца ў самага жыцця, папрацаваць на вытворчасці, у калгасе і проста паглядзець пешы на нашай краіне, як гэта рабіў Горкі. Шпёр пісьменнікі лічыць за лепшае лётаць на самалёце. А што ўбачыш з такой вышыні?

Ші шыкае Сяргееў, што жыць яму лаводзіцца не ў сталіні распушкі, а ў маленікім горадзе, дзе няма тэатраў, карпіных тэатраў, вышэйшых навуковых устаноў?

— Ніколькі. Слова «справілі» страціла сваё ранейшае значэнне. Раней, тэлебачанне, карпіны тэатраў, магчымыя карысці міжбібліятэчным абмену — усё гэта і многае іншае злучае нас з вялікімі культурнымі цэнтрамі. «Павятовае звяржэнне» даўно перастала існаваць. А хутка і зусім сатрыцца мяжа паміж маленькімі і вялікімі гарадамі, паміж горадамі і вёскамі.

Слухаў я гэта і ўстапіла аднаго настаялі. Ён атрымаў дыплом, і яго накіравалі на працу ў раённы горад.

— Ну, співаць можна, — хныкаў ён. — Задарожу таму, што жыць у сталіні. Як там універсітэты, якія рэстараны? А якое заважэнне можа атрымаць чалавек, прасідушы гадзіну-другую ў нашай зямлянай чыноўні?

Гэты настаялі быў сапраўдны правільнік. Таім ён застаўся і ў сталіні. Не па кані корм, як кажуць. Сяргееў жа робіць усё, каб

раёны горад Маладзечна паўднёва-заходняга паўшар'я да сталіні. Вось гэта і называецца — будаваць камунізм!

НІДАНА я пабыў на Мінскім заводзе аўтаматычных ліній. Аўтаматычныя лініі — высока, некалькіх раней культуры вытворчасці. Многія рабочыя чытаюць чарыжы так жа лёгка і свабодна, як артыкул у газеце.

Завод аўтаматычных ліній з'яўляецца спецыяльным універсітэтам. Прыходзіць намыслы хлапец з вёскі, азіраецца па баках, не ведае, як падыйсці да станка. А праз год, глядзіць, ён тут — як дома.

Ад чаго адбываецца такая даўня перамена? Калектыву рабочых завода — гэта вялікая, дружная, згуртаваная сім'я. А калі з'явіўся новы член сім'і, дык і яго трэба адпаведна чынам выхаванне, навуку, паставіць, як кажуць, на шлях правільны. Хто-небудзь з вопытных рабочых зьявіўся ў спецыяльнай. Струпаўшчык Леанід Патапоў ужо паўчыў пятае пакаленне.

— Колькі вам плаціць за тое, што вы вучыце навічак? — спытаў я ў яго.

На твары рабочага — здзіўленне.

— Вось яшчэ, буду я за гэта грошы браць? — усклікнуў ён. — Я і так досыць зарабляю. Гэта мой святлы абавязак.

Высвятлілася, што такіх бескарысных настаялі на заводзе 513 чалавек. Яны памалі аўтамац спецыяльнага токара 640 аўтамац. І зроблена гэта было бясплатна. Можна дабра разважыць пра камуністычную свядомасць у нашых рабочых, але адзін гэты факт гаворыць больш за многія гучныя словы.

Сакратар партыйнага камітэта завода тав. Гарошка сказаў мне: — Хочаце ведаць, якімі будуць людзі пра камунізм? Таму пазнаёмся з нашымі лепшымі рабочымі.

Я пазнаёміўся. І словы партыйнага кіраўніка не з'явіліся мне перабольшаным. Так, салдаці, тэатры, людзі, які Леанід Патапоў, Аляксандр Філіч, брыгадзір рамонтнікаў Мікола Сяргееў,

у поўнай меры валодаюць камуністычнай свядомасцю.

Калі я выйшаў за браму завода, скоцілася змена, і патак рабочых рухнуў на вуліцу. Я доўга стаў, уладваўся ў твары людзей, што праходзілі міма. Не ведаў было, што яны сталіся, пастаўшы сем гадзін ля станкоў. У іх быў яшчэ вялікі запас нявыкарыстанай энергіі. Куды пойдзе вольны дужы чарнавалос чалавек гадоў сарака? Глядзец новы спектакль прыляжага тэатра? А магчыма, палічыць за лепшае правесці вечар за новай кнігай? Або ў яго ёсць якая-небудзь тэхнічная задумка, якая скінецца на калякім амерыканцы хітра пералічаныя лініі? А вось група хлопцаў, якія аб нечым жываю спрачаюцца. Ён, наўвесьня, не церпіць пайсці на футбольнае. Але калі яны рыхтуюцца ў ВУЗ, дык з футбалам можна і пачакаць. Затое дзверы бібліятэкі шырока расчынены для іх.

Ішлі, босканы ішлі рабочыя. Гэты патак вылікаў гораду радасць за людзей, якія ідуць у камунізм.

І раптам напалівае, як у кіна-фільме, узнікла перада мною постаць старога Чыкатоўскага, які вяртаўся з лаводзіцца завода. Паходка ў яго яроўная, ён трошкі горбіцца, твар сумна засяроджаны. На сякеру ён падлічыў драўляны чубок і нясе яго на плячы. Гэта дзеянне здабыча Чыкатоўскага, прыбывае да зарплата. Вось ён увойдзе зараз у двор старога дома на Камароўскіх, раскопе чубок на драўняным паленні, а потым вялікі, грузны, стомлены, сядзе за самаробным сталом і пачне лаводзіцца, а петытыям сэрбам «крупіць», ледзь забелены малом. Жонка Чыкатоўскага сядзе насупраць, падлапёр падбарода кулаком і будзе моўчкі глядзець на свайго мужа-гаспадарка.

З'яўшчыяся нішчыны абае, старанна падабраўшы хлебныя крошкі са стала, Чыкатоўскі звязвае грамафон і пачынае засяроджана слухаць папулярную на старой Камароўскай песню «Когда б имел златные горы...» Потым ён гадзіну-другую пасядзіць на лавачцы перада домам, папыхваючы джупу.

Усталяванне вечнага міру на зямлі стварэа дудуныя ўмовы для руху народаў у царства сапраўднага гуманізму, калі сядуць з арона, рассяюцца, як дым, эксплуатацыйныя класы. Людзі жывуць у шчаслівым справядлівым грамадстве. Існаванне сацыялістычнага лагера на чале з Савецкім Саюзам, нарасце сін сацыялізма ў капіталістычных краінах, магучы рух народаў у барацьбе за мір — усё гэта абавязковае буржуазна-дзянь за днём, калі буржуазныя ідэалогі для ашуканства мас аперыруюць «антыкамунізмам», то гэта сведчыць аб крайняй ступені дэградацыі буржуазнай ідэалогіі, навуцы.

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Будучыня... У гэтым сэнсе, дух праекта Праграмы народнага шчасця, які адкрывае ўсім народам свету прывабны гарызонт!

Піліп ПЕСТРАК.

каю, і пойдзе да суседа — майго башкі фельдара, будзе скандзіраваць на «кваліфікацыю» ўспрадыне. Скончыцца тым, што суседзі разавоюць паўбурталькі з «мяна-палі», і Чыкатоўскі пойдзе спадзе, каб назаўтра зноў падаваць свеченне ў пілараму.

Прыклад Чыкатоўскага вынік, і зноў убачыць перад сабою патак рабочых. Яны ішлі ўпэўнена, горада — гаспадары зямлі савецкай. Яго вялікае рабочы клас! Усім ім лаводзіцца працаваць не столькі рукамі, колькі галавою. У гэтым адна з істотных асаблівасцей нашага часу. А калі чалавек думае, — гэта мяккае не толькі яго характар, але і на выгляд калдзе адбітак.

Часы, калі слава і гонар на Камароўскіх былі лаводзіцца завод, калі адзіным «цятлом» з'яўляліся біжурі (цяпер гэтыя коні здаюцца ледзь не дагістарычнай жывёлаю, накітавалі іхназаўвагу), калі хлапчучкі з зайдзасцю глядзелі на чалавек радкай прафесіі — шафера, гэтыя часы беззаваротна адмышлі ў мінулае. Думка, што гэта не прырэгаві выбраных, гэта шчаслівы лёс кожнага працоўнага чалавека, хай то будзе прафесар, токар ці даярка.

І як радасна ўсведамляюць, што гэтая патраба думаць будзе ўзрастаць у нашых людзей з кожным годам па меры набліжэння да камунізму.

Уладзімір ВАРНО.

Размова пра народныя тэатры, якую вядзе наша газета, вылікае на шмат варыянтаў. Гэта зразумела, у адрозненні чалавека камуністычнага будучыні мастацкая свядомасць адбываецца важную ролю ў яго жыцці. У нашым часе ўсталяванне вечнага міру на зямлі стварэа дудуныя ўмовы для руху народаў у царства сапраўднага гуманізму, калі сядуць з арона, рассяюцца, як дым, эксплуатацыйныя класы. Людзі жывуць у шчаслівым справядлівым грамадстве. Існаванне сацыялістычнага лагера на чале з Савецкім Саюзам, нарасце сін сацыялізма ў капіталістычных краінах, магучы рух народаў у барацьбе за мір — усё гэта абавязковае буржуазна-дзянь за днём, калі буржуазныя ідэалогі для ашуканства мас аперыруюць «антыкамунізмам», то гэта сведчыць аб крайняй ступені дэградацыі буржуазнай ідэалогіі, навуцы.

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Будучыня... У гэтым сэнсе, дух праекта Праграмы народнага шчасця, які адкрывае ўсім народам свету прывабны гарызонт!

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Праект Праграмы, увесі накіраваны ў будучыню, не абмяняе таго, што пераходзіць савецкім людзям у іх барацьбе за камунізм. Савецкія людзі непрымыняе да ашуканца партыі і народа, да «очковтирателей» розных масей, да безыдушных асоб, карыстаючыхся афарыстаў — словам, эксплуатацыйнага народнага давер'я ва ўсіх гадзінах будаўніцтва, у тым ліку і ў літаратуры і мастацтве.

Знацімую тэатрыку Віцебскага дыянавага камітэта Ганну Кізінаву перадае ўвесь калектыв прадпрыемства. Менальні месцаў запар яна ўтрымлівае першынства на акцыянаўскай участку дыянавага цэха. Маладзёны Ганна Кізінава выпускае ішчэ неадрадных метраў дыянава пры плане 5,2 квадратных метра. Гэта не асобны падарунак XXII з'езду роднай партыі.

Фота С. КАПЕЛІ, Фотакронка БЕЛТА.

Самадзейнасць? Так. Але на прафесіянальным узроўні

Жыхары ліды патрабуюць...

Непазнавальна змяніўся за пачатковыя гады горад Ліда. Тут многа трох-чатырохпавярховых дамоў, водарадвод, газ, цеплаправы, новыя прадпрыемствы.

Горад прыгажэа з кожным днём. Хутка расце яго насельніцтва. Да яго паслужыць многа кіна-тэатраў, гарадскі Дом культуры, Палац культуры аўтэнікоў. На прадпрыемствах горада працуюць многа таленавітай моладзі. Яна магла б стаць асновай добрых самадзейных калектываў. Ужо даўно тут мог бы быць Народны тэатр. Аднак пакуль што ў Лідзе няма ні Народнага тэатра, ні добрага калектыва мастацкай самадзейнасці.

Праблема, на абласным аглядае драматычных калектываў артысты Ліскага гарадскога Дома культуры паказалі спектакль «Не верце нішчы» і некаторыя з іх за добрае выкананне ролі атрымалі дыпломы.

Аднак на працягу доўгага часу драматычны калектыв не расце. Многія яго ўдзельнікі пачынаюць пакідаць сцэну.

Хто нясе за ўсё гэта адказнасць? У першую чаргу — кіраўнікі калектываў, якіх тут змянілася ўжо некалькі чалавек. Дакладней кажучы, іх змянілі, таму што гэтыя людзі былі праста неперыгодныя. Абласное ўпраўленне культуры не дапамагло аджыць новых людзей. У Міністэрстве ж культуры паралі звярнуцца да дырэктара курсавой базы Беларускага тэатрына-мастацкага інстытута А. Валіковай. Яна парэкамендвала т.т. Дабравольскага і Салініскага. Яны зладзілі прыходы да нас, але так і не з'явіліся.

«У Лідзе амаль кожную вячэлю бываюць артысты з розных куткоў краіны. Але ні адзін з іх не зайшоў калі-небудзь у Дом культуры, каб паглядзець нашай самадзейнасці. Не дапамагалі ёй і кіраўнікі мясцовых прадпрыемстваў».

Быў такі выпадак. У Палацы культуры аўтэнікоў сабраліся дэпутаты мясцовых саветаў горада і раёна. Гарадскі камітэт партыі прапанаваў, каб калектыв мастацкай самадзейнасці Дома культуры паставіў для іх канцэрт. Сапарту паставіў Сярод іх быў і браўшчэны Камітэта хароўных канцэртаў тав. Быліко. Яго адлучыў наместнік дырэктара. А на наступны дзень яму за «самавольства» аб'явілі вымову.

Становішча з самадзейнасцю ў Лідзе надзвычай неарнаральнае. А працоўныя горада хочуць мець свой Народны тэатр.

І, ЛЕШАНІК, супрацоўнік рэдакцыі Лідскай раённай газеты.

ПРАГРАМА ШЧАСЦЯ

Праект новай Праграмы Камуністычнай партыі Савецкага Саюза — узабавленне вялікага вучэння марксізма-ленінізма ў практычны план. Многа сіл пакліка савецкія людзі, каб стала блізкай явай вялікая мара аб камунізме, ад той вышэйшай форме супярэчнасці людзей, пры якой ажыццяўляцца свабоды і роўнасць, пры якой праца становіцца радасцю. Гэтая мара спадарожнічала ўсім барацьбам за чалавечае шчасце, яна грэла душы рэвалюцыянераў у казематах, у сажоку, у голад... І гэты надышоў час, калі Камуністычная партыя Савецкага Саюза, вядучы народ ад перамогі да перамогі, урочыста абвясціла, што ідэялізацыя пачаленне савецкіх людзей будзе жыць пры камунізме.

У канчатковым выніку ўвесь свет прыдзе да адзінага камуністычнага пасадарожня, калі на зямлі ўсталявацца адзіны калектывны клас, адзіны дзяржава, калі ўся праца чалавечства стане працай грамадства, узбоднага высокай тэхнічай. «Згладзіцца розніца паміж працай фізічнай і разуמוвай, і не будзе інтэлігенцыі ў нашым пераходным сэнсе слова, бо ўсе стануць інтэлігенцыя».

Тэзіс вялікага Леніна аб электрыфікацыі ўсёй краіны быў прадачай камунізма ў СССР. Планаваць у выкарыстоўванні прыродных рэсурсаў, планаванне развіццёў асцяпаў прамысловыя прадукцыі да адзінаства эканомікі — звязана народы Савецкага Саюза ў адно непарушнае цэлае.

Вялікія перспектывы чакаюць

і сельскую гаспадарку. Зямля павінна стаць такой жытнічай, каб яна далёка апрадэкавала патрэбы грамадства. Тады здзейсніцца мара вялікага агранома-тэорыэта В. Вільямса, які казаў, што недалёкі той час, калі збор ста цэнтраў абажае з гектара будзе з'ява звычайнай. Тэхнічная аснашчэнасць сельскай гаспадаркі наблізіць яе да ўзроўню прамысловасці, што, ўласна, і стане эканамічнай базай для поўнай лідэнавіч. Гэты працэс пачаўся паміж горадамі і вёскамі і працягвае іх для аліцы калгаснай уласнасці з уласнасцю агульнанароднай.

Праект Праграмы асвятляе шляхі развіцця чалавечага грамадства. З яго відаць, што чалавечае грамадства ідзе да вялікага адзінства на аснове камуністычнай экан

